

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 639

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 iulie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 14 din 21 ianuarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, precum și ale art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 87/2017 pentru modificarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.....	2–4
Decizia nr. 15 din 21 ianuarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România	5–6
Decizia nr. 84 din 18 februarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, precum și a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f) și ale art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală	7–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.154. — Ordin al ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2020 al Autorității Navale Române	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 14**

din 21 ianuarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, precum și ale art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 87/2017 pentru modificarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, precum și ale art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Dumitru Marcel Bujor în Dosarul nr. 2.693/2/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.425D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Dosarul se află la al doilea termen de judecată, fiind amânat la cererea autorului excepției în vederea pregătirii apărării.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca neîntemeiată. Excepția privește, în opinia sa, interpretarea și aplicarea normelor criticate la situația particulară a autorului excepției, și anume deținerea calității de administrator neremunerat într-o societate care avea activitatea suspendată. În subsidiar, se arată că excepția este neîntemeiată pentru aceleași considerente care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 97 din 7 martie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.693/2/2014, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 16 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, precum și ale art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției. Excepția a fost invocată de Dumitru Marcel Bujor într-o cauză având ca obiect recursul împotriva sentinței civile prin care s-a respins acțiunea autorului având ca obiect anularea Raportului de evaluare nr. 10.438/G/II/12 martie 2014 întocmit de Agenția Națională de Integritate.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul arată, în esență, că legiuitorul a stabilit incompatibilitatea calității de senator cu funcțiile enumerate în textele de lege criticate, funcții remunerate ce presupun un interes pecuniar, adică economic. La momentul adoptării textelor de lege, intenția legiuitorului a fost aceea de a stabili incompatibilitatea în cazul în care persoana exercită funcția la o societate care își desfășoară activitatea și obține venituri, iar nu la o societate inactivă.

6. Autorul arată că, în practică, atunci când se pronunță asupra cazului de incompatibilitate, judecătorii interpretează legea astfel: în sensul în care calitatea de senator este incompatibilă cu funcția de administrator la o societate, fără a face o analiză în fond a cauzei deduse judecății. De asemenea, se susține că legiuitorul utilizează două noțiuni, noțiunea de „calitate” și pe aceea de „funcție”. Diferența dintre aceste noțiuni este că funcția se referă la o activitate prestată în mod regulat și organizat într-o instituție, în schimbul unui salariu, dar și la un grad pe care îl deține cineva într-o ierarhie administrativă. Pe de altă parte, noțiunea de „calitate” vizează o poziție, situație, un titlu care conferă un drept. Cele două noțiuni nu sunt sinonime și nu se pot substitui, astfel că este necesar să fie clar definite atât ele, cât și scopul pentru care au fost reglementate.

7. Autorul mai arată că, pentru a nu se interpreta în mod arbitrar de către instanțe și pentru ca destinatarii legii să poată înțelege ce anume presupune funcția de administrator, este necesar să existe o reglementare unitară a textelor de lege și o claritate și previzibilitate a acestora. Totodată, face referire la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la cerințele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii, arătând că textele de lege criticate sunt redactate fără a se respecta cerințele art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ceea ce duce la încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. O atare conduită pune serioase semne de întrebare cu privire la securitatea raporturilor juridice, întrucât echivalează cu posibilitatea

autorităților publice de a ocoli cadrul legal oricând și în orice condiții. De altfel, principiul supremației Constituției și principiul legalității sunt de esența cerințelor statului de drept în sensul sintagmei cuprinse în art. 16 alin. (2), potrivit căreia „*Nimeni nu este mai presus de lege*”.

8. Autorul face referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a stabilit că principiul securității raporturilor juridice decurge implicit din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și constituie unul dintre principiile statului de drept. În acest sens invocă hotărârile din 6 decembrie 2007, 2 iulie 2009, 2 noiembrie 2010, 20 octombrie 2011 și din 16 iulie 2013, pronunțate în cauzele *Beian împotriva României* (paragraful 39), *Jordan Jordanov și alții împotriva Bulgariei* (paragraful 47), *Ștefănică și alții împotriva României* (paragraful 31), *Nejdet Sahin și Perihan Sahin împotriva Turciei* (paragraful 56) și *Remuszko împotriva Poloniei* (paragraful 92). De asemenea, când statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență, pentru a evita, pe cât este posibil, insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții (a se vedea în acest sens *Cauza Beian împotriva României*, paragraful 33).

9. Totodată, se arată că prin dispozițiile Legii nr. 24/2000 legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care ține cont de principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare. Așa fiind, arată autorul excepției, nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

10. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la deciziile Curții Constituționale nr. 81 din 27 februarie 2013, nr. 345 din 7 mai 2015 și nr. 869 din 10 decembrie 2015.

13. **Avocatul Poporului** a transmis punctul său de vedere în sensul constituționalității textelor de lege criticate, arătând că incompatibilitățile au menirea de a asigura transparența funcției publice, constituind un important instrument de prevenire a corupției și o garanție a exercitării cu imparțialitate a funcției publice. De asemenea, incompatibilitatea funcției de deputat sau senator cu anumite funcții private nu este o condiție de eligibilitate și înlăturarea ei depinde de voința celui ales, care poate opta pentru una dintre cele două calități.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 16 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 22 ianuarie 2016, precum și ale art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 87/2017 pentru modificarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 2 mai 2017. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (2) lit. a): „*Calitatea de deputat sau de senator este, de asemenea, incompatibilă cu: a) funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, administrator, membru al consiliului de administrație sau cenzor la societățile reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv băncile sau alte instituții de credit, societățile de asigurare/reasigurare și cele financiare, precum și la instituțiile publice.*”

— Art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003: „(1) *Calitatea de deputat și senator este, de asemenea, incompatibilă cu: a) funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, administrator, membru al consiliului de administrație sau cenzor la societățile comerciale, inclusiv băncile sau alte instituții de credit, societățile de asigurare și cele financiare, precum și la instituțiile publice.*”

17. Curtea observă că prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 87/2017 pentru modificarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției au fost modificate atât prima teză a art. 82, cât și litera a) din acest articol, care nu mai păstrează soluția legislativă inițială. Prin urmare, obiectul excepției îl constituie prevederile art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 87/2017 pentru modificarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

18. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* din Constituție.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile legale criticate stabilesc în mod clar, precis și previzibil incompatibilități specifice calității de deputat sau senator, dând expresie voinței legiuitorului, al cărui scop este acela de a asigura exercitarea funcției de demnitate publică în condiții de integritate și transparență decizională. Textele de lege criticate sunt adecvate scopului urmărit, deoarece excluderea de la practicarea unei activități comerciale în calitate de administrator al unei societăți constituie un mijloc apt să impună transparență și obiectivitate crescute cu privire la exercitarea funcției de senator. În ceea ce privește caracterul necesar al măsurii, Curtea observă că acesta este justificat, deoarece funcția de senator presupune apartenența la autoritatea legiuitoare care adoptă actele normative aplicabile

societăților (a se vedea, *ad similibus*, cele reținute prin Decizia nr. 420 din 21 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 950 din 9 noiembrie 2018, paragraful 32).

20. Prin urmare, Curtea constată că instituirea prin textele de lege criticate a incompatibilității menționate este o opțiune a legiuitorului și se circumscrie scopului legii de înlăturare a cauzelor și a condițiilor care determină corupția, astfel încât funcția de administrator la societățile reglementate de Legea societăților nr. 31/1990 să nu constituie un factor generator de corupție, în cazul persoanelor care au calitatea de deputat sau senator (a se vedea, *ad similibus*, cele reținute prin Decizia nr. 345 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 7 august 2015, paragraful 21).

21. În jurisprudența sa, Curtea a observat că stabilirea în concret a stării de incompatibilitate revine instanței judecătorești, care, cu prilejul soluționării acțiunii formulate împotriva raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate, analizează particularitățile fiecărei spețe, în lumina dispozițiilor legale incidente în materie, astfel încât soluția pronunțată să corespundă scopului legii de asigurare a imparțialității și de protejare a interesului social (a se vedea în acest sens Decizia nr. 167 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 12 iunie 2015, paragraful 27, Decizia nr. 114 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 13 mai 2016, paragraful 21, Decizia nr. 774 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 187 din 16 martie 2017, paragraful 27, și Decizia nr. 420 din 21 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 950 din 9 noiembrie 2018, paragraful 33).

22. Referitor la critica privind încălcarea principiului securității juridice, cu referire la cele reținute prin Decizia Curții Constituționale nr. 81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013, se observă că instanța de contencios constituțional a făcut trimitere la art. 14 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele

de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căruia „Reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ”, și a recomandat „reglementarea unitară a incompatibilităților și conflictelor de interese, în scopul realizării unei sistematizări a materiei, cu consecința creșterii accesibilității și predictibilității legii, de natură să determine eliminarea interpretărilor divergente”. Această recomandare nu se poate converti însă într-un motiv de constatare a neconstituționalității a două texte de lege, unul cuprins într-o reglementare cu caracter general — Legea nr. 161/2003 și altul într-o lege ce reglementează incompatibilități specifice — Legea nr. 96/2006, ce au un conținut similar.

23. Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

24. Curtea reține că aspectele invocate de autorul excepției, respectiv faptul că „legiuitorul lasă loc de interpretare în ceea ce privește exercitarea efectivă a funcției de administrator, judecătorul având posibilitatea să analizeze conținutul lor în mod abuziv, fără a face o analiză a fiecărui caz în parte”, se constituie în critici referitoare la interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești, care excedează competenței Curții Constituționale.

25. Cu privire la art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 24 referitor la dreptul la apărare din Constituție, Curtea constată că autorul nu a arătat în ce constă încălcarea acestora; prin urmare, critica nu poate fi analizată prin raportare la aceste prevederi.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Marcel Bujor în Dosarul nr. 2.693/2/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 16 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, precum și ale art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 87/2017 pentru modificarea Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 ianuarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 15

din 21 ianuarie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. c)
din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere
pe rețeaua de drumuri naționale din România**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Platon-Valeriu Gherasimat în Dosarul nr. 6.646/740/2016 al Judecătoriei Alexandria și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.511 D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat a mai fost supus controlului prin raportare la critici similare prin Decizia nr. 306 din 9 mai 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.646/740/2016, **Judecătoria Alexandria a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România**. Excepția a fost ridicată de Platon-Valeriu Gherasimat într-o cauză având ca obiect contestația împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției prevăzute de art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, respectiv fapta de a circula fără rovinietă valabilă.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată, în esență, că potrivit art. 61, art. 80, art. 102, art. 116, art. 117 și art. 126 din Constituție, autoritățile publice în România sunt Parlamentul, Președintele, Guvernul, ministerele și organele de specialitate din subordinea lor, autoritățile administrative autonome înființate prin lege organică și instanțele judecătorești. Conform acestor texte autoritățile publice centrale nu pot fi decât cele enumerate mai sus. Singura delegare de competențe admisă de Constituție este delegarea legislativă prevăzută de art. 115, prin care Parlamentul abilitază prin lege Guvernul să emită ordonanțe în domeniile care nu fac obiectul legilor organice. Compania Națională de Autostrăzi și

Drumuri Naționale din România — S.A. [în prezent denumită Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2016 privind reorganizarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. și înființarea Companiei Naționale de Investiții Rutiere — S.A., precum și modificarea și completarea unor acte normative] este o societate comercială, cu un centru de studii subordonat acesteia; acestea nu pot fi „autorități publice”. Din legislația primară și cea secundară nu reiese că acestea ar fi autorități publice și, în consecință, nu pot avea atribuții care să implice exercițiul autorității de stat. Or, constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor pentru acestea nu pot fi exercitate decât de către o autoritate publică, și nu de către o societate comercială, fie ea și în subordinea unei autorități publice, și nici de către un centru de studii aflat în subordinea unei societăți comerciale, chiar dacă are personalitate juridică. Mai mult decât atât, dacă părțile ar avea caracter de autorități administrative autonome, ar fi trebuit să fie înființate numai prin lege organică.

6. **Judecătoria Alexandria** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece nicio dispoziție constituțională nu instituie obligația ca aplicarea și constatarea contravențiilor să fie efectuate de către o autoritate publică. Potrivit art. 15 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, pot fi agenți constatatori și alte persoane prevăzute de legi speciale, iar prin art. 9 alin. (2) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 a fost atribuită o astfel de competență personalului Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 9 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 sunt în acord cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. În plus, textele constituționale invocate enumeră autoritățile publice fără a interzice în vreun fel deținerea calității de agent constator de către personalul unui operator economic.

9. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece din modul în care este formulată nu se poate deduce, în mod rezonabil, vreo critică de neconstituționalitate, întrucât s-a procedat la simpla enumerare a normelor constituționale pretins încălcate, fără să fie prezentate motive sau argumente în susținerea neconstituționalității. Sunt invocate considerentele Deciziei nr. 1.384 din 20 octombrie 2011, pentru a se arăta că scopul adoptării Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 este acela de a asigura finanțarea lucrărilor de construcție, modernizare, întreținere și reparație a drumurilor naționale, și nu de a obstrucționa libera circulație a cetățenilor.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulat de autorul acesteia și reținut de instanța care a sesizat Curtea, îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, în integralitatea sa.

13. În realitate, din modul în care este formulată critica de neconstituționalitate, Curtea reține că obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, cu modificările aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 28 aprilie 2015, având următorul cuprins: „*Constatarea contravențiilor prevăzute la art. 8 se face de către [...] c) personalul Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. care efectuează controlul: [...]*”

14. Curtea observă că denumirea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. a fost schimbată în Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. prin art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2016 privind reorganizarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. și înființarea Companiei Naționale de Investiții Rutiere — S.A., precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 28 septembrie 2016.

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 61 referitor la rolul și structura Parlamentului, ale art. 80 — *Rolul Președintelui*, ale art. 102 — *Rolul și structura Guvernului*, ale art. 116 — *Structura administrației publice centrale de specialitate*, ale art. 117 referitor la înființarea ministerelor și autorităților administrative autonome și ale art. 126 — *Instanțele judecătorești*.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia consideră că numai o autoritate

publică poate constata contravențiile și aplică sancțiunile aferente, iar Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., prin statutul său juridic, nu este o autoritate publică.

17. Analizând statutul juridic al Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., Curtea constată că prin Decizia nr. 101 din 9 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 11 aprilie 2012, și Decizia nr. 306 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 8 septembrie 2017, paragraful 23, a statuat că aceasta a fost înființată ca societate comercială pe acțiuni, cu capital integral de stat, sub autoritatea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2003 pentru înființarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., prin reorganizarea Regiei Autonome „Administrația Națională a Drumurilor din România”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 694 din 3 octombrie 2003.

18. Curtea a mai observat că, potrivit art. 2 alin. (1) lit. b) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, sunt asimilate autorităților publice persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public, în regim de putere publică. Or, astfel cum prevede art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență amintită, Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. este persoană juridică română de interes strategic național în domeniul administrării drumurilor naționale și autostrăzilor. Așadar, în acest cadru legislativ, competența de constatare și aplicare a sancțiunilor contravenționale de către personalul împuternicit al companiei decurge din chiar natura juridică a acesteia.

19. Curtea a reținut că, potrivit art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, „*Pot fi agenți constatatori: [...] persoanele împuternicite în acest scop de [...], precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale*” și că în această ultimă ipoteză se încadrează și personalul Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A.

20. Pentru aceste motive, Curtea nu poate reține încălcarea prevederilor art. 116 din Constituție, iar celelalte texte din Legea fundamentală, prin sfera lor de reglementare, nu au incidență în cauză.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Platon-Valeriu Gherasimat în Dosarul nr. 6.646/740/2016 al Judecătoriei Alexandria și constată că dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Alexandria și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 ianuarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 84

din 18 februarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, precum și a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f) și ale art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, precum și a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f) și ale art. 139 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f) și ale art. 139 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală a fost ridicată de Constantin Ștefan Ponea în Dosarul nr. 4.878/2/2014 (2.747/2014) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală. Cauza formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.024D/2017.

2. Dezbaterile în ședința publică au avut loc la data de 28 noiembrie 2019, când Curtea, având în vedere cererea de amânare a pronunțării formulată înainte de începerea deliberării, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 12 decembrie 2019. La termenul menționat, având în vedere cererea de amânare a pronunțării pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul dezbaterii și de acordare a unui termen în acest sens în Dosarul nr. 949D/2018, având parțial același obiect, Curtea a amânat pronunțarea în cauză pentru data de 4 februarie 2020, iar la acea dată a amânat din nou pronunțarea pentru data de 18 februarie 2020, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 16 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.878/2/2014 (2.747/2014), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, precum și a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f) și ale art. 139 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală.** Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f) și ale art. 139 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală a fost ridicată de inculpatul Constantin Ștefan Ponea în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (2) lit. f) și ale art. 139 alin. (3) teza a

doua din Codul de procedură penală se susține că, în cauză, au fost utilizate înregistrări ale convorbirilor interceptate în baza a două mandate de siguranță națională, acuzarea susținând că, nefiind interzise de lege, acestea constituie probe în condițiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală. Or, în expunerea de motive a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, inițiatorul s-a limitat la a arăta că se renunță la enumerarea limitativă a mijloacelor de probă, prevăzând că pot fi folosite în cadrul procesului penal orice mijloace de probă care nu sunt interzise de lege, fără a arăta însă care sunt criteriile pentru a se putea stabili dacă sunt întrunite condițiile de admisibilitate. Sub acest aspect, sintagma „*nu sunt interzise de lege*” folosită în textele de lege criticate este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, cerințe care influențează în mod direct și nemijlocit drepturi fundamentale, lăsând posibilitatea ca înregistrări obținute potrivit unei alte proceduri decât cea a Codului de procedură penală (având aparență de legalitate, nefiind interzise de lege) să fie utilizate ulterior ca mijloace de probă în cadrul unor procese vizând alte infracțiuni decât cele care au făcut obiectul autorizării (cum ar fi amenințări la adresa siguranței naționale). Această modalitate de acțiune duce la golirea de conținut a reglementărilor procesuale penale în materie, permițând exercitarea unor ingerințe grave în drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

5. Totodată, în măsura în care declasificarea vizează informații ce sunt necesare ca mijloace de probă ori ca acte procedurale într-un proces penal și în condițiile în care atât inițiativa, cât și decizia finală în ceea ce privește declasificarea aparțin unor instituții din afara puterii judecătorești, se limitează dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, cu consecințe directe asupra înfăptuirii actului de justiție, ce constituie esența și menirea puterii judecătorești, inculpatul fiind în imposibilitate de a lua cunoștință despre întregul suport probatoriu al acuzației formulate. Lipsa oricărui control *a posteriori* din partea judecătorului investit cu judecarea cauzei pentru alte fapte decât cele care au format obiectul mandatului de siguranță națională, pentru a se putea ști dacă a fost sau nu respectat principiul proporționalității, precum și lipsa unor garanții concrete cu privire la menținerea caracterului intact și complet al înregistrărilor duc la o ingerință gravă în dreptul la viață privată și de familie, așa cum este reglementat de art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

6. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, ridicată de instanța de judecată din oficiu, aceasta este motivată, în esență, susținându-se că, în timp, s-a cristalizat tot mai mult ideea angajării judecătorului pentru asigurarea confidențialității și protecției informațiilor clasificate, a informațiilor secrete de stat și secret de serviciu la care acesta poate avea acces în exercitarea atribuțiilor sale profesionale. Pentru o perioadă s-a cerut judecătorilor (în lipsa vreunei dispoziții legale) să semneze „un angajament de confidențialitate” ori să obțină un certificat eliberat de Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat (ORN/ISS). De la momentul apariției Legii nr. 182/2002 și a

Hotărârii Guvernului nr. 585/2002 și până în anul 2014, legiuitorul a apreciat că există o distincție clară între funcțiile executivă, administrativă și legislativă, pe de o parte, și cele de magistratură, pe de altă parte, în privința angajării judecătorilor și procurorilor într-o activitate supusă unui control extern al Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT), potrivit art. 14 din Legea nr. 182/2002, control exercitat prin structurile de informații specializate, îndeosebi Serviciul Român de Informații (SRI) (art. 34 și art. 35 din Legea nr. 182/2002). Prin art. 51 pct. 1 și art. 104 din Legea nr. 255/2013 s-a modificat art. 7 alin. (4) din Legea nr. 182/2002 cu prevederile enumerate la literalele f) și g) cu referire la judecători și procurori care dobândesc accesul la informații clasificate „sub condiția validării alegerii sau numirii și a depunerii jurământului”. În alin. (5) se prevede ca regulamentul de aplicare a acestui text de lege să fie elaborat de Consiliul Superior al Magistraturii (CSM) cu avizarea ORNISS. În art. 25 alin. (1) se prevede că o unitate specializată din cadrul SRI coordonează activitatea și controlul măsurilor privitoare la protecția informațiilor secrete de stat. În continuare, art. 28 se referă la accesul la informații secrete de stat permis numai în baza unei autorizații scrise, după notificarea prealabilă la ORNISS. Prin alin. (5) se statuează că lipsa autorizației din motivele prevăzute de lege determină de drept interdicția de acces la informații secrete de stat. Dispozițiile art. 36 alin. (3) fac referire la existența unui angajament scris de păstrare a secretului, iar art. 39 alin. (1) precizează că încălcarea normelor privind protecția informațiilor clasificate atrage răspunderea disciplinară, contravențională, civilă, penală, după caz. Potrivit art. 34, SRI este cel care constată nerespectarea acestor norme, verifică modul în care se aplică legea, realizează la fața locului verificări ce vizează protecția informațiilor clasificate și aplică sancțiunile legale, respectiv sesizează organele de urmărire penală. CSM s-a conformat și a emis Hotărârea nr. 140 din 6 februarie 2014 în care se prevede că judecătorii/procurorii au acces la informațiile clasificate secret de stat, după numire, depunerea jurământului și sub condiția angajamentului scris [art. 2 alin. (2)]. Prin art. 3 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2), judecătorii/procurorii sunt obligați să respecte confidențialitatea, să semneze angajamentul prevăzut la anexa 1 la hotărârea CSM, iar după verificarea îndeplinirii de către aceștia a condițiilor de acces [art. 4 alin. (7)] li se eliberează avizul conform anexei 2 la hotărârea CSM. Însă pentru studierea, consultarea efectivă a informațiilor clasificate ce se realizează în spații special amenajate este necesar acordul scris al conducătorului instanței/parchetului. În cauzele care conțin documente clasificate, acestea se păstrează în volume separate și accesul se realizează dacă solicitantul deține certificat de securitate, dacă argumentează principiul necesității de a cunoaște și dacă cererea de acces are avizul conducătorului instanței, prevăzut de lege, și aprobarea acestuia (art. 11 din hotărârea CSM).

7. Condiționarea accesului judecătorului la informații clasificate existente într-o cauză care i-a fost repartizată aleatoriu să o judece de existența unui angajament scris nu își are justificarea pretinsă de legiuitor. Aceste reglementări implementate prin lege și completate prin hotărârea CSM permit implicarea unor structuri străine (de exemplu, servicii speciale) în activitatea sistemului judiciar, prin controlul pe care îl exercită asupra condițiilor asigurării/păstrării informațiilor confidențiale, ceea ce creează o vădită îndoială asupra independenței justiției. În acest sens a se vedea art. 15 lit. i) din Legea nr. 182/2002. În concret, este vorba de date și informații din dosarele aflate în curs de soluționare, pe rolul instanțelor/parchetelor, cele mai multe dintre ele având caracter probatoriu, utile rezolvării unei cauze. În acest mod, au acces la aceste informații persoane care aparțin unor structuri de informații, și nu părțile din dosar, ceea ce reprezintă „o ingerință nepermisă în actul de justiție”. Funcționarea imparțială a justiției, independența judecătorului

sunt flagrant afectate în ambele ipostaze, fie că în lipsa unui angajament scris nu există acces la informațiile clasificate care eventual au o pondere în soluția ce s-ar da de judecător în cauză, fie că există acest angajament care îl pune pe judecător pe o poziție partinică, câtă vreme inculpatului nu i se poate aduce la cunoștință conținutul informației confidențiale, nu i se dă șansa să își facă apărări dacă este necesar. În aceste condiții, supunerea judecătorului rigorilor Legii nr. 182/2002 și Hotărârii Guvernului nr. 585/2002 vine în contradicție cu toate principiile constituționale, cu prevederile legale care privesc independența justiției, procesul echitabil, echidistant, imparțial.

8. Nu în ultimul rând, este avut în vedere dreptul cetățeanului la un proces care să se desfășoare într-un timp rezonabil. Părțile, avocații, experții, la rândul lor, au acces la informațiile clasificate doar în baza unui certificat de securitate sau a unei autorizații cu argumentarea necesității cunoașterii în pofida obligațiilor profesionale. Procedurile instituite de legiuitor sunt greoaie, de lungă durată și cu riscul final de a nu se elibera nici certificat de securitate, nici autorizație de acces, ceea ce va conduce la tergiversarea cauzei fără a-i incumba părții vreă culpă. Lipsa angajamentului scris al judecătorului se traduce prin imposibilitatea de acces la informațiile confidențiale la care este posibil să aibă acces părțile, avocații, procurorul și care sunt ținute de obligația de a nu le face publice. Prin angajamentul impus judecătorului prin Legea nr. 182/2002, acesta este obligat, practic, să abdice de la statutul său de imparțialitate și independență, să încalce alte prevederi constituționale și legale care garantează drepturi fundamentale — dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul la o instanță imparțială și independență, egalitatea armelor. Astfel se induce ideea în spațiul public că judecătorul ar putea să își bazeze, între altele, judecata pe un probatoriu necunoscut inculpatului. Dacă această situație juridică este confortabilă pentru legiuitor, nu se justifică impunerea asumării unor obligații suplimentare prin semnarea de angajamente scrise de păstrare a secretului de stat și de serviciu, pentru că judecătorul are deja o obligație de confidențialitate asumată, ce nu trebuie confirmată prin implicarea într-un fel sau altul a unor structuri străine sistemului judiciar. Pe de altă parte, obligația judecătorului de „a se angaja”, în condițiile Legii nr. 182/2002, să respecte confidențialitatea informațiilor clasificate se traduce printr-o prezumție a lipsei de onestitate și profesionalism care obligă la o garanție sub semnătură și sancțiune în cazul în care dubiul prezumat s-ar confirma.

9. Se mai arată că, în cauză, faptul că doar unii dintre participanții la proces îndeplinesc condițiile Legii nr. 182/2002 nu este în măsură să asigure accesul judecătorului cauzei, al părților din dosar la informațiile clasificate, întrucât cei dintâi sunt ținute de obligația de confidențialitate și astfel nu pot să le folosească direct sau prin intermediul unor probatorii. Pe de altă parte, declanșarea unei proceduri pentru obținerea angajamentului de acces pentru judecător ar determina o întârziere a judecării procesului, ceea ce contravine dreptului inculpaților la finalizarea acestuia într-un termen rezonabil, cu atât mai mult cu cât, la rândul lor, nu beneficiază de certificat eliberat de ORNISS, iar declanșarea procedurii în ceea ce îi privește este mai amplă și cu o soluție imprevizibilă.

10. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală**, cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f) și ale art. 139 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală ridicată de Constantin Ștefan Ponea, opinează că este întemeiată, deoarece nu există nicio precizare cu referire la probele care s-ar încadra în categoria celor interzise de lege, astfel că se creează posibilitatea eventualei folosiri a unor probe obținute în alte condiții decât cele procedurale, în contradicție cu prevederile art. 21 din Constituție și cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale. În lipsa previzibilității probelor și a mijloacelor de probă, inculpatul nu își poate ordona conduita pentru a-și construi o apărare în cunoștință de cauză, în raport cu o normă evazivă care încurajează arbitrarul și nu permite acestuia să prevadă, în circumstanțele speței, într-o măsură rezonabilă consecințele imediate. În niciun text procedural nu sunt evidențiate eventuale criterii la care să se raporteze persoana în cauză pentru a distinge inițial mijloacele de probă legale de cele interzise de lege. Sintagmele „prin orice alt mijloc de probă care nu este interzis de lege” din cuprinsul art. 97 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală și „orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege” din cuprinsul art. 139 alin. (3) teza a doua din același cod, prin ele însele lasă o categorie largă de probatorii să se administreze în cauză cu un scop bine determinat — acela de a afla adevărul. Cu toate acestea, fără a le lipsi de substanță, aceste prevederi trebuie să se coreleze cu norme clare, care să dea siguranță oricărui participant la proces că are acces la o lege previzibilă ce reglementează modalitățile de exercitare a actului de justiție și nu îl prejudiciază în acțiunile sale legitime. De aceea, generalitatea reglementărilor legale criticate nu permite judecătorului cauzei în care se folosește această categorie de înregistrări să verifice dacă s-a respectat principiul proporționalității — garanție privind caracterul intact, complet al înregistrărilor —, dacă persoanei vizate i s-a asigurat o reală protecție față de arbitrar, dacă s-au respectat toate condițiile legale referitoare la mijloacele de probă utilizate în cadrul unui proces vizând alte infracțiuni decât cele ce au făcut obiectul autorizării date de un alt judecător într-o altă cauză.

11. Instanța de judecată mai susține că nu s-a identificat nicio normă care să consacre expres criterii în raport cu care să se facă distincția între „orice alte înregistrări care pot constitui mijloace de probă” și înregistrările care sunt interzise de lege și pe ce fundament legal se bazează această distincție. În lipsa unor astfel de determinări clare și precise se utilizează mijloace de probă obținute într-o altă procedură, specială (Legea nr. 51/1991), legală în cauza sorginte și doar cu aparență de legalitate în cauza în care se aplică, imperativ, dispoziții procesuale penale (art. 138 și următoarele din Codul de procedură penală). Fără eliminarea unor neclarități majore, a lipsei de precizie și de predictibilitate, cu multiple interpretări posibile, textele în vigoare vădit neconstituționale vor continua să permită, contrar normelor din Legea fundamentală [art. 1 alin. (5), art. 24 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 26 și 28], intruziunea în viața privată a persoanei ale cărei drepturi fundamentale se vor restrânge (fie și temporar) pentru un interes public ce trebuie însă dovedit.

12. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorilor excepției, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 248 din 12 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 97 alin. (2) lit. f), cu denumirea marginală *Proba și mijloacele de probă*, și ale art. 139 alin. (3) teza a doua (în realitate, teza finală, potrivit celor reținute în jurisprudența Curții Constituționale) cu denumirea marginală *Supravegherea tehnică*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002: „(4) *Accesul la informații clasificate ce constituie secret de stat, respectiv secret de serviciu, potrivit art. 15 lit. d) și e), este garantat, sub condiția validării alegerii sau numirii și a depunerii jurământului, pentru următoarele categorii de persoane: [...]*

f) *judecători;*

g) *procurori;*”

— Art. 97 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală: „(2) *Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace: f) orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege.*”

— Art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală: „(3) *Înregistrările prevăzute în prezentul capitol, efectuate de părți sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege.*”

16. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 97 alin. (2) lit. f) și ale art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, ale art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată și ale art. 28 referitor la secretul corespondenței, precum și dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În ceea ce privește art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 se susține că încalcă prevederile constituționale ale art. 1 — *Statul român*, ale art. 15 — *Universalitatea*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, ale art. 28 — *Secretul corespondenței*, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 134 — *Atribuții* (ale Consiliului Superior al Magistraturii), cu referire la art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* și art. 10 — *Libertatea de exprimare* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea va proceda la o analiză distinctă a fiecăruia dintre textele ce fac obiectul acesteia, raportat la criticile de neconstituționalitate formulate și evoluțiile jurisprudențiale recente în materie.

18. Astfel, în ceea ce privește **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală**, Curtea constată că, pronunțându-se asupra unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză (unde sunt în discuție interceptări în baza a două mandate de siguranță națională), prin Decizia nr. 55 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 17 iunie 2020, **a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităților specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991.**

19. Cu acel prilej, **Curtea a constatat, în esență, că legiuitorul nu a reglementat un cadru clar, coerent și**

previzibil aplicabil în cazul contestării legalității mijloacelor de probă obținute potrivit Legii nr. 51/1991. Or, lipsa de claritate și previzibilitate a procedurii contestării legalității administrării probelor determină lipsa de eficiență a acesteia cu consecințe în planul respectării accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil (paragraful 60).

20. În concluzie, în prezenta cauză, față de data invocării prezentei excepții de neconstituționalitate, care este anterioară pronunțării Deciziei nr. 55 din 4 februarie 2020, precitată, și având în vedere soluția de admitere pronunțată de Curtea Constituțională prin această decizie, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

21. În acord cu jurisprudența constantă a Curții în materie, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este respinsă ca devenită inadmisibilă, decizia de constatare a neconstituționalității va produce efecte, în egală măsură, și în prezenta cauză, ținând seama că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată înainte de pronunțarea Deciziei nr. 55 din 4 februarie 2020 (a se vedea în acest sens considerentele de principiu dezvoltate prin Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragrafele 57—59).

22. În ceea ce privește **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate**, Curtea constată că în motivarea acesteia este analizată o problemă de principiu, referitoare la ideea angajării judecătorului pentru asigurarea confidențialității și protecției informațiilor clasificate, a informațiilor secrete de stat și secret de serviciu la care acesta poate avea acces în exercitarea atribuțiilor sale profesionale, fiind prezentate, din această perspectivă, norme incidente stabilite prin lege, hotărâri ale Guvernului, precum și ale Consiliului Superior al Magistraturii. În opinia instanței, dincolo de procedurile greoaie prevăzute de aceste norme, obligația judecătorului de a se „angaja” în condițiile Legii nr. 182/2002 la respectarea confidențialității informațiilor clasificate se traduce printr-o prezumție a lipsei de onestitate și profesionalism a acestuia, cu consecința încălcării prevederilor constituționale și convenționale invocate.

23. Curtea reține însă că unul dintre elementele care configurează regimul specific al excepțiilor de neconstituționalitate, condiționând admisibilitatea acestora, este caracterul concret al controlului pe care Curtea îl realizează în această situație, raportat la cauza în care a fost ridicată excepția. Legătura cu soluționarea cauzei „presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului” (Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 15). Potrivit instanței de contencios constituțional, **incidența textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată in abstracto, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate**, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014). Dacă autorul excepției nu are un interes real, personal în promovarea acesteia, posibila admitere a

excepției nu schimbă cu nimic situația acestuia, ci privește numai drepturile altor persoane (Decizia nr. 315 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 24 iulie 2014). Or, în cazul excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate nu rezultă o asemenea legătură a excepției de neconstituționalitate cu cauza concretă în care a fost ridicată, cu consecința respingerii acesteia ca inadmisibilă, în raport cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum au fost interpretate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

24. Referitor la **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală**, autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege menționat este lipsit de claritate, precizie și previzibilitate, sintagma „nu este interzis prin lege” fiind prea generală, aspect care conferă posibilitatea organelor judiciare de a recurge la diverse mijloace de probă, nereglementate de lege. Totodată, mijloacele de probă trebuie să fie în mod explicit și clar reglementate, să existe o procedură de efectuare a acestora, cu un control aprioric corespunzător, în absența cărora sunt afectate regulile unui proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul la viață intimă, familială și privată și secretul corespondenței.

25. Critici similare au mai fost analizate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 809 din 7 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018, ocazie cu care a statuat că, în actuala lege procesual penală, mijloacele de probă nu sunt enumerate strict și limitativ, organele judiciare putând administra orice mijloace de probă care, deși nu sunt enumerate de dispozițiile art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, nu sunt interzise de lege. Noul Cod de procedură penală are în vedere evoluțiile tehnice continue care impun o abordare flexibilă și suplă în materia probațiunii, aptă de a conduce în mod eficient la aflarea adevărului în cauzele penale. Curtea a reținut însă că libertatea probelor, astfel cum este reglementată prin art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, nu este absolută, ci subordonată principiului legalității. Astfel, actuala lege procesual penală reglementează o sancțiune specifică materiei probelor, și anume cea a excluderii probelor obținute în mod nelegal, care operează nu doar pentru probele obținute prin încălcarea legii, ci și pentru cele obținute prin încălcarea principiului loialității administrării probelor. De altfel, Curtea a observat că procedura de cameră preliminară, fază distinctă a procesului penal, are ca obiect, printre altele, verificarea legalității administrării probelor.

26. Totodată, Curtea a reținut că orice mijloc de probă administrat în cauză, care nu este interzis prin lege, este supus „liberei aprecieri a organelor judiciare”, potrivit art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărând motivat, cu trimitere la toate probele evaluate [alin. (2)], fiind necesar ca judecătorul să fie convins „dincolo de orice îndoială rezonabilă” cu privire la acuzație pentru a dispune condamnarea [alin. (3)].

27. În concluzie, Curtea a constatat că în procesul penal, potrivit noii legi procesual penale, sunt admise orice mijloace de probă care nu sunt oprite de lege — verificarea legalității administrării probelor constituind obiectul procedurii de cameră preliminară, urmând ca, în faza de judecată, aprecierea probelor să se realizeze în mod absolut liber de către judecător în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză — în acord cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, considerentele și soluția menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Ștefan Ponea în Dosarul nr. 4.878/2/2014 (2.747/2014) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (4) lit. f) și g) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată în același dosar, al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Ștefan Ponea în același dosar, al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 18 februarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, INFRASTRUCTURII ȘI COMUNICAȚIILOR

ORDIN

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2020 al Autorității Navale Române

Având în vedere Referatul Direcției economice nr. 2.927/25.880 din 3.07.2020 prin care se propune spre aprobare bugetul de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2020 al Autorității Navale Române,

în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 8 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.133/2002 privind organizarea și funcționarea Autorității Navale Române, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor,

ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2020 al Autorității Navale Române, care funcționează în subordinea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor și care se finanțează din venituri proprii, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Cheltuielile totale aferente veniturilor înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli al Autorității Navale Române

reprezintă limite maxime și nu pot fi depășite decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează nerealizări ale veniturilor aprobate, Autoritatea Navală Română poate efectua cheltuieli proporțional cu gradul de realizare a veniturilor.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,

Ionel Scrioșteanu,

secretar de stat

București, 14 iulie 2020.

Nr. 1.154.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, INFRASTRUCTURII ȘI COMUNICAȚIILOR

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI RECTIFICAT
pe anul 2020 pentru Autoritatea Navală Română**

- mii lei -

Cap./ Titlu	Subcap. Articol	Paragraf Alineat	Denumirea indicatorilor	Program rectificat 2020
A	B	C	D	1
00.01	10		VENITURI PROPRII TOTAL VENITURI	122.294,00
00.02			I. VENITURI CURENTE	76.368,00
29.00			C. VENITURI NEFISCALE	76.368,00
30.00			C1. VENITURI DIN PROPRIETATE	1.850,00
30.10			VENITURI DIN PROPRIETATE	850,00
	05		Venituri din concesiuni și închirieri	850,00
31.10			VENITURI DIN DOBÂNZI	1.000,00
	03		Alte venituri din dobânzi	1.000,00
33.00	10		C2.VÂNZĂRI DE BUNURI ȘI SERVICII	74.518,00
33.10			VENITURI DIN PRESTĂRI DE SERVICII ȘI ALTE ACTIVITĂȚI	73.838,00
	50		Alte venituri din prestări de servicii și alte activități	73.838,00
36.10			DIVERSE VENITURI	680,00
	50		Alte venituri	680,00
40.10			III. OPERAȚIUNI FINANCIARE	35.287,00
	15		Sume utilizate din excedentul anului precedent pentru efectuarea de cheltuieli	35.287,00
42.00	10		IV. SUBVENȚII	2.609,00
42.10			SUBVENȚII DE LA ALTE ADMINISTRAȚII	2.609,00
	70		Subvenții de la bugetul de stat către instituții publice finanțate parțial sau integral din venituri proprii necesare susținerii derulării proiectelor cu finanțare din fonduri externe nerambursabile (FEN) postaderare aferente perioadei de programare 2014-2020	2.609,00
48.10			SUME PRIMITE DE LA UE/ALȚI DONATORI ÎN CONTUL PLĂȚILOR EFECTUATE ȘI PREFINANȚĂRI AFERENTE CADRULUI FINANCIAR 2014-2020	8.030,00
	01		Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR)	6.585,00
	16		Alte facilități și instrumente postaderare	302,00
	19		Mecanismul pentru Interconectarea Europei (CEF)	1.143,00
84.10	50		CHELTUIELI TOTAL	
			I. Credite de angajament	122.294,00
			II. Credite bugetare	122.294,00
01			CHELTUIELI CURENTE	
			I. Credite de angajament	101.738,00
			II. Credite bugetare	101.738,00
10			Titlul I. CHELTUIELI DE PERSONAL	
			I. Credite de angajament	71.078,00
			II. Credite bugetare	71.078,00
	10.01		Cheltuieli salariale în bani	
			I. Credite de angajament	66.354,00
			II. Credite bugetare	66.354,00
		01	Salarii de bază	
			I. Credite de angajament	49.203,00
			II. Credite bugetare	49.203,00
		05	Sporuri pentru condiții de muncă	
			I. Credite de angajament	11.626,00
			II. Credite bugetare	11.626,00
		06	Alte sporuri	
			I. Credite de angajament	1.493,00
			II. Credite bugetare	1.493,00
		12	Indemnizații plătite unor persoane din afara unității	
			I. Credite de angajament	275,00
			II. Credite bugetare	275,00
		13	Drepturi de delegare	
			I. Credite de angajament	820,00
			II. Credite bugetare	820,00
		17	Indemnizații de hrană	

- mii lei -

Cap./ Titlu	Subcap. Articol	Paragraf Alineat	Denumirea indicatorilor	Program rectificat 2020
A	B	C	D	1
			I. Credite de angajament	2.518,00
			II. Credite bugetare	2.518,00
		30	Alte drepturi salariale în bani	
			I. Credite de angajament	419,00
			II. Credite bugetare	419,00
	10.02		Cheltuieli salariale în natură	
			I. Credite de angajament	3.359,00
			II. Credite bugetare	3.359,00
		01	Tichete de masă	
			I. Credite de angajament	-
			II. Credite bugetare	-
		02	Normă de hrană	
			I. Credite de angajament	160,00
			II. Credite bugetare	160,00
		03	Uniforme și echipament obligatoriu	
			I. Credite de angajament	2.010,00
			II. Credite bugetare	2.010,00
		06	Vouchere de vacanță	
			I. Credite de angajament	1.189,00
			II. Credite bugetare	1.189,00
	10.03		Contribuții	
			I. Credite de angajament	1.365,00
			II. Credite bugetare	1.365,00
		07	Contribuția asiguratorie pentru muncă	
			I. Credite de angajament	1.365,00
			II. Credite bugetare	1.365,00
		08	Contribuții plătite de angajator în numele angajatului	
			I. Credite de angajament	-
			II. Credite bugetare	-
20			Titlul II. BUNURI ȘI SERVICII	
			I. Credite de angajament	19.436,00
			II. Credite bugetare	19.436,00
	20.01		Bunuri și servicii	
			I. Credite de angajament	10.672,00
			II. Credite bugetare	10.672,00
		01	Furnituri de birou	
			I. Credite de angajament	326,00
			II. Credite bugetare	326,00
		02	Materiale pentru curățenie	
			I. Credite de angajament	261,00
			II. Credite bugetare	261,00
		03	Încălzit, iluminat și forță motrică	
			I. Credite de angajament	2.665,00
			II. Credite bugetare	2.665,00
		04	Apă, canal și salubritate	
			I. Credite de angajament	264,00
			II. Credite bugetare	264,00
		05	Carburanți și lubrifianți	
			I. Credite de angajament	1.097,00
			II. Credite bugetare	1.097,00
		06	Piese de schimb	
			I. Credite de angajament	317,00
			II. Credite bugetare	317,00
		07	Transport	
			I. Credite de angajament	38,00
			II. Credite bugetare	38,00
		08	Poștă, telecomunicații, radio, tv, internet	
			I. Credite de angajament	1.563,00
			II. Credite bugetare	1.563,00
		09	Materiale și prestări de servicii cu caracter funcțional	
			I. Credite de angajament	1.464,00
			II. Credite bugetare	1.464,00
		30	Alte bunuri și servicii pentru întreținere și funcționare	
			I. Credite de angajament	2.677,00

- mii lei -

Cap./ Titlu	Subcap. Articol	Paragraf Alineat	Denumirea indicatorilor	Program rectificat 2020
A	B	C	D	1
			II. Credite bugetare	2.677,00
	20.02		Reparații curente	
			I. Credite de angajament	3.306,00
			II. Credite bugetare	3.306,00
	20.04		Medicamente și materiale sanitare	
			I. Credite de angajament	47,00
			II. Credite bugetare	47,00
		01	Medicamente	
			I. Credite de angajament	47,00
			II. Credite bugetare	47,00
		02	Materiale sanitare	
			I. Credite de angajament	-
			II. Credite bugetare	-
	20.05		Bunuri de natura obiectelor de inventar	
			I. Credite de angajament	1.750,00
			II. Credite bugetare	1.750,00
		01	Uniforme și echipament	
			I. Credite de angajament	1.000,00
			II. Credite bugetare	1.000,00
		03	Lenjerie și accesorii de pat	
			I. Credite de angajament	36,00
			II. Credite bugetare	36,00
		30	Alte obiecte de inventar	
			I. Credite de angajament	714,00
			II. Credite bugetare	714,00
	20.06		Deplasări, detașări, transferări	
			I. Credite de angajament	459,00
			II. Credite bugetare	459,00
		01	Deplasări interne, detașări, transferări	
			I. Credite de angajament	109,00
			II. Credite bugetare	109,00
		02	Deplasări în străinătate	
			I. Credite de angajament	350,00
			II. Credite bugetare	350,00
	20.11		Cărți, publicații și materiale documentare	
			I. Credite de angajament	68,00
			II. Credite bugetare	68,00
	20.12		Consultanță și expertiză	
			I. Credite de angajament	15,00
			II. Credite bugetare	15,00
	20.13		Pregătire profesională	
			I. Credite de angajament	293,00
			II. Credite bugetare	293,00
	20.14		Protecția muncii	
			I. Credite de angajament	365,00
			II. Credite bugetare	365,00
	20.25		Cheltuieli judiciare și extrajudiciare derivate din acțiuni în reprezentarea intereselor statului, potrivit dispozițiilor legale	
			I. Credite de angajament	50,00
			II. Credite bugetare	50,00
	20.30		Alte cheltuieli	
			I. Credite de angajament	2.411,00
			II. Credite bugetare	2.411,00
		02	Protocol și reprezentare	
			I. Credite de angajament	60,00
			II. Credite bugetare	60,00
		03	Prime de asigurare non-viață	
			I. Credite de angajament	369,00
			II. Credite bugetare	369,00
		04	Chirii	
			I. Credite de angajament	304,00
			II. Credite bugetare	304,00
		30	Alte cheltuieli cu bunuri și servicii	
			I. Credite de angajament	1.678,00

- mii lei -

Cap./ Titlu	Subcap. Articol	Paragraf Alineat	Denumirea indicatorilor	Program rectificat 2020
A	B	C	D	1
			II. Credite bugetare	1.678,00
57			Titlul IX. ASISTENȚĂ SOCIALĂ	
			I. Credite de angajament	21,00
			II. Credite bugetare	21,00
	57.02		Ajutoare sociale	
			I. Credite de angajament	21,00
			II. Credite bugetare	21,00
		01	Ajutoare sociale în numerar	
			I. Credite de angajament	-
			II. Credite bugetare	-
		03	Tichete de creșă și tichete sociale pentru grădiniță	
			I. Credite de angajament	21,00
			II. Credite bugetare	21,00
58			Titlul X. PROIECTE CU FINANȚARE DIN FONDURI EXTERNE NERAMBURSABILE AFERENTE CADRULUI FINANCIAR 2014-2020	
			I. Credite de angajament	10.639,00
			II. Credite bugetare	10.639,00
	58.01		Programe din Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR)	
			I. Credite de angajament	7.747,00
			II. Credite bugetare	7.747,00
		01	- Finanțare națională	
			I. Credite de angajament	1.162,00
			II. Credite bugetare	1.162,00
		02	- Finanțare externă nerambursabilă	
			I. Credite de angajament	6.585,00
			II. Credite bugetare	6.585,00
		03	- Cheltuieli neeligibile	
			I. Credite de angajament	-
			II. Credite bugetare	-
	58.16		Alte facilități și instrumente postaderare	
			I. Credite de angajament	302,00
			II. Credite bugetare	302,00
		01	- Finanțare națională	
			I. Credite de angajament	-
			II. Credite bugetare	-
		02	- Finanțare externă nerambursabilă	
			I. Credite de angajament	288,00
			II. Credite bugetare	288,00
		03	- Cheltuieli neeligibile	
			I. Credite de angajament	14,00
			II. Credite bugetare	14,00
	58.30		Mecanismul pentru Interconectarea Europei (CEF)	
			I. Credite de angajament	2.590,00
			II. Credite bugetare	2.590,00
		01	- Finanțare națională	
			I. Credite de angajament	1.143,00
			II. Credite bugetare	1.143,00
		02	- Finanțare externă nerambursabilă	
			I. Credite de angajament	1.143,00
			II. Credite bugetare	1.143,00
		03	- Cheltuieli neeligibile	
			I. Credite de angajament	304,00
			II. Credite bugetare	304,00
59			Titlul XI. ALTE CHELTUIELI	
			I. Credite de angajament	564,00
			II. Credite bugetare	564,00
	59.40		Sume aferente persoanelor cu handicap neîncadrate	
			I. Credite de angajament	564,00
			II. Credite bugetare	564,00
			CHELTUIELI DE CAPITAL	
			I. Credite de angajament	20.556,00
			II. Credite bugetare	20.556,00
71			Titlul XIII. ACTIVE NEFINANCIARE	

- mii lei -

Cap./ Titlu	Subcap. Articol	Paragraf Alineat	Denumirea indicatorilor	Program rectificat 2020
A	B	C	D	1
			I. Credite de angajament	20.556,00
			II. Credite bugetare	20.556,00
	71.01		Active fixe	
			I. Credite de angajament	19.821,00
			II. Credite bugetare	19.821,00
		01	Construcții	
			I. Credite de angajament	5.198,00
			II. Credite bugetare	5.198,00
		02	Mașini, echipamente și mijloace de transport	
			I. Credite de angajament	11.591,00
			II. Credite bugetare	11.591,00
		03	Mobilier, aparatură birotică și alte active corporale	
			I. Credite de angajament	500,00
			II. Credite bugetare	500,00
		30	Alte active fixe	
			I. Credite de angajament	2.532,00
			II. Credite bugetare	2.532,00
	71.03		Reparații capitale aferente activelor fixe	
			I. Credite de angajament	735,00
			II. Credite bugetare	735,00

Date de fundamentare a cheltuielilor de personal în bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2020:

- 1) Număr mediu de personal: 689 persoane;
- 2) Câștigul mediu brut lunar: 7.882 lei/salariat;
- 3) În câștigul mediu brut lunar de la punctul 2) nu este cuprinsă și suma destinată plății conducătorului unității (suma de 185 mii lei);
- 4) În cheltuielile cu salariile sunt cuprinse și indemnizațiile membrilor Consiliului de Conducere și alte drepturi plătite unor persoane din afara unității (suma de 275 mii lei), precum și drepturile de delegare (suma de 820 mii lei).

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 247975